

Enaniyete itimat edenin düştüğü zulmet ve karanlıkları, "İnkâr edenlerin dostu ise tâğutlardır; onları iman nurundan mahrum bırakıp inkâr karanlıklarına sürüklerler." âyet-i kerîmesinin ışığında izah edebilir misiniz?

Derste geçen vakıa-i hayaliye hakikate tatbik edilirken, insanın enaniyetinin řu üç hususiyeti nazara veriliyor: Hodbin, bildiğine itimad eden ve vahy-i semaviyi dinlemeyen.

Allah'a iman etmeyen, kendi varlığının ve onu ihata eden bütün varlıkların ilahi kudret ve rahmet tecellileriyle âdeta kaynaştığını unutan insan, sadece kendi kuvvetine, ilim ve iradesine güvenerek "**benlik ve menfaat**" eksenli bir ömür sürer. Onun cüz'î kuvveti kâinatta cereyan eden hadiselere karşı koymaktan ne kadar uzak ise, cüz'î ilmi de bu hadiselerin arkasında yatan hikmet ve rahmeti idrak etmekten o kadar uzaktır.

Geçmiş zamanı büyük bir mezaristan olarak görür. Kalbinin her atışını onu bu mezaristana götüren bir adım olarak değerlendirir; her geçen günün onu kabre biraz daha yaşlaştırdığını düşünür. Bildiğine itimad ettiği ve vahye kulak tıkadığı için, ölümün hakikatini bilemez ve bu en büyük hadiseden son derece rahatsız olur.

Böyle bir insan, "**... İnkâr edenlerin dostu ise tâğutlardır, onları iman nurundan mahrum bırakıp inkâr karanlıklarına sürüklerler...**" (*Bakara, 2/257*) hükmüne muhatab olur.

Hâlbuki insan hadiselere vahyin nuruyla baksa, ölümün de bir çeşit doğum olduğunu bilecek, imanla göçen insanlar için kabrin ötesinin bu dünyadan daha güzel olduğunun şuuruna varacaktır.

Bedeninde bulunan her bir organın ilahi ilim ve kudretle iş gördüğünü düşünecek ve onlarda cereyan eden hiçbir hadisenin tesadüfi olmadığını bilecek, dış âlemdeki varlıkları da aynı manada değerlendirecektir. Onların da kendi azaları gibi, Allah'ın mahlukları, memurları olduklarını bilecek ve "**hadisat ve mevcudatı muzır birer canavar hükmünde**" bilme hatasına düşmeyecektir.